

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEBASTIANO RUIZ MIGNONE.

Pirații în acțiune. Scufundați corabia Scupă-foc / Sebastiano Ruiz
Mignone; trad.: Geanina Tivdă. - București: RAO International
Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-797-4

I. Tivda, Geanina (trad.)

821.131.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

© 2007 Edizioni EL, S.r.l., Trieste, Italia

Traducere din limba italiană
Geanina Tivdă

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-797-4

CUPRINS

capitolul 1	12
capitolul 2	17
capitolul 3	21
capitolul 4	25
capitolul 5	27
capitolul 6	31
capitolul 7	33
capitolul 8	37
capitolul 9	40
capitolul 10	45
capitolul 11	49
capitolul 12	52
capitolul 13	57
capitolul 14	61
capitolul 15	65
capitolul 16	69
capitolul 17	74
capitolul 18	77
capitolul 19	82
capitolul 20	85
capitolul 21	90
capitolul 22	93

capitolul 23	98
capitolul 24	102
capitolul 25	105
capitolul 26	108
capitolul 27	113
capitolul 28	116
capitolul 29	120

– Corăbii la orizont! Corăbii la orizont! strigă santinela de pe promontoriul insulei Hei Caluras.

Se iveau zorile și căpitanul Mongard, care nu dormea, alergă din coliba lui spre golful unde erau ancorate cele două corăbii ale sale.

De-a lungul drumului, prin pădurea ce ascundea satul, i se alăturară Kikuciro Gorobei, samuraiul, și cei doi spadasi, Volver și Puccio.

Când ajunseră pe vârful Ko-ra-kia, de unde santinela dăduse alarma, zăriră în larg o formație de patru vase de război care se apropiau. Privindu-le prin lunetă, Mongard le descrie astfel:

– Sunt trei brigantine și o corabie de pescuit, și sunt dotate cu multe tunuri. Arborează steagul englez! Vor fi aici în mai puțin de o oră.

Închise luneta și le spuse spadasinilor:

– Nu putem să ne batem cu ei. Au o putere de tragere mult mai mare decât a noastră. Trebuie să ne mișcăm și să plecăm de-aici. Repede, anunțați-i pe ceilalți să fie gata să ridicăm ancora în douăzeci de minute!

– Dar dorm încă aproape toți. Petrecerea de azi-noapte i-a răpus! spuse Volver.

– Treziți-i, cu biciul dacă e nevoie! Spuneți-le că, dacă nu se vor trezi imediat, nu se vor mai trezi niciodată. Acele corăbii sunt prea multe chiar și pentru noi. Dacă reușesc să ne prindă în golf ne vor scufunda cât ai zice pește.

– Dar ar putea trece pe lângă noi fără să ne vadă. Golful este bine ascuns și doar dacă ar trimite o șalupă în recunoaștere ar observa vasele noastre.

– Aș vrea să evităm acest lucru, nu vreau să riscăm. Haideți, să ne mișcăm!

Locotenenții alergară să dea ordinele pentru îmbarcarea imediată, în timp ce căpitanul Mongard se întorsese în sat ca să se pregătească și să îl anunțe pe Ko-ta-komo de ceea ce se întâmpla.

Pentru orice eventualitate, îi spuse să ascundă orice urmă a trecerii lor pe acolo. Se

știa faptul că acela care dădea găzduire piraților sfârșea spânzurat. Așa prevedea legea și nu existau excepții.

Ko-ta-komo îl liniști, îl îmbrățișă și îi ură drum bun.

– Mă voi întoarce! îi promise Mongard căpeteniei satului.

Ko-ta-komo era sigur de asta și zâmbi. Îl cunoștea pe căpitan și știa că nu era genul care să nu-și țină promisiunile. El oricum spera foarte mult că așa va fi. Acela era omul care îi salvase fiica răpită de pirați și adusese înapoi ochiul zeului lor. Da, e adevărat că și el era un pirat, dar era prietenul lor. Trebuia să se întoarcă.

Între timp și Timmy Kid fu dat jos din pat și încă buimac îl urmă pe prietenul său, Mongard.

Ridicărilor încă după cum se stabilise. Șoimul și Coimbra ieșiră din golf înainte ca vasele engleze să le poată vedea. Marea era liniștită și vântul prielnic. În scurt timp, cele trei brigantine și corabia de pescuit erau departe. Deja în urma lor insula Hei Caluras dispăruse la orizont și cele două nave-pirat se îndreptau către răsărit.

– Căpitane, unde mergem? întrebă Petit Marcel, uriașul nostrom cu o mare barbă sură.

– Spre Capul Verde!

– Capul Verde? Dar e în Africa!

– Da, domnule nostrom, e în Africa! Văd că, în ciuda cantității uriașe de rom înghițite astă-noapte, sunteți încă în stare să gândiți și să distingeți continentele.

– Scuzați-mă, voiam doar să spun că aceste insule sunt cam departe.

– Și aveți dreptate. Noi însă nu vom merge doar cam departe, ci foarte foarte departe.

– Și unde anume, dacă se poate ști?

– În Madagascar. Este o insulă mare și bogată, ce oferă multe posibilități pentru contrabandă...

– Dar dumneavoastră ați fost acolo?

– Nu, trebuie să recunosc că nu am văzut niciodată această insulă. Dar am citit multe despre ea în cărți și vă jur că este minunată!

– Cărți! izbucni Petit Marcel. Obiecte cu miros de mucegai! Știu asta pentru că tatăl meu avea câteva în casă.

– Să nu-mi spuneți că ați văzut cărți! Mă surprindeți, Petit Marcel! Vă credeam un

necioplit lup de mare, un om de acțiune, și acum, dintr-odată, descopăr că sunteți... un intelectual!

– Am spus că am *văzut*, nu că am *citit* cărți!

– Ah, credeam că... glumi în continuare căpitanul. Apoi, din nou serios, ordonă: Direcția est-sud-est, spre Capul Verde! Semnalați asta și vasului *Coimbra*! Și fără să mai aștepte vreun răspuns, coborî sub covertă.

Trebuia să studieze hărțile pentru a încerca să ajungă la acele insule și nu era deloc sigur că va reuși. Cărțile, e adevărat că miroseau a mucegai, dar puteau să ajute un biet căpitan de pirați, care cu doar câteva zile în urmă nu fusese altceva decât un bărbier și un dentist.

Închise cu cheia ușa de la cabina sa și se cufundă în studiu.

Pentru o clipă, se gândi că era mai puțin obositor să fii bărbier decât pirat. Dar alungă repede din minte acest gând, ca pe o muscă sâcâitoare, și deschise o imensă hartă de navigație.

De-acum era pirat.

– Tot închis stă? îl întreabă Timmy Kid pe *nostrum*!

– Da, sunt deja două zile de când nu a ieșit afară. Sunt sigur că este cufundat în cărțile și în hărțile lui. Va ajunge complet nebun.

– Dar ați încercat să mai vorbiți cu el?

– Sigur, dar în cabina aia a lui nici măcar nu poți intra, păzit cum este de cei doi războinici ai lui Ko-ta-komo. Sunt umbrele lui, nu-l slăbesc din ochi niciodată.

– Ko-ta-komo însuși i-a încredințat înaintea de plecare căpitanului. „Pentru protejarea sufletului tău“, i-a spus, îmi amintesc bine.

– Dar care suflet? După mine, căpitanul nu are suflet. Și dacă are, trebuie să fi prins deja mucegai, asemenea cărților lui! explodează Petit Marcel.

Apoi se întoarse la îndatoririle lui: avea un vas de condus și o rută de urmat.

– Capul Verde! Dar ce căutăm noi oare până acolo? Și apoi Madagascar! Toți sunt nebuni, căpitanii ăștia! Timmy Kid îl auzi continuând să bombăne în barbă.

Cum nu prea avea ce face, băiatul hotărî să dea o raită pe la Inuit, bucătarul care visa să meargă să trăiască printre eschimoși.

– Hei, Timmy! Din nou la drum, nu? Pentru mine e minunat. Eu nu mă simțeam prea bine printre băștinașii ăia. Dacă ar fi eschimoși, ar fi altceva! Atunci sigur m-aș opri acolo și mi-aș face un iglu de toată frumusețea, apoi aș pleca să vânez ursul alb!

Și bucătarul începu să depene una dintre obișnuitele lui fantezii cu întinderi de gheață, morse, urși și foci, fără ca Timmy să-l poată întrerupe din visare.

Băiatului îi plăcea să asculte acele istorii și apoi, doar cât să își facă o plăcere, se găsea mereu câte ceva de ciugulit în bucătăria lui Inuit. Și lui Timmy Kid îi era mereu foame. Poate pentru că, fiind el un biet orfan vagabond, suferise de foame timp îndelungat și

acum trebuia să se refacă și să-și umple stomacul ce nu se sătura niciodată.

Și totuși, la vedere, era un băiat slab de tot, cu ochi mari, negri și o claie de păr rebelă pe care doar căpitanul Mongard era în stare să o îmblânzească, atunci când avea puțin timp liber. Atunci îl puneă să se așeze pe un butoi și, în ciuda protestelor lui, începea să îi taie pletele, încercând să le dea un aer mai puțin sălbatic.

Trebuie să adăugăm următorul lucru: căpitanul era un adevărat maestru în mânuirea foarfecelor. Căci nu știa să le folosească doar pentru firele de păr din barbă sau pentru plete, ci, după cum demonstrase odată, era capabil să le lanseze ca pe un cuțit și să nimerească de la treizeci de pași un pepene în mișcare. Îmi veți spune că pepenii nu se mișcă: ei bine, ai căpitanului se mișcau. Îi arunca în aer și îi nimerea drept la mijloc. Nu degeaba fusese poreclit de echipaj „Mongard Foarfecă“!

O altă trăsătură a căpitanului era pasiunea lui pentru cărți. Citea tot ceea ce îi cădea în mână și pentru el o pradă pe cinste nu însemna doar aur, argint, bijuterii, mirodenii și